

Minoe (24) maakt dansend contact met bewoners zorgcentrum Heerlen: 'Al op m'n negende deed oma op de rand van het bed mijn ballet na'

Door Jos Adriaens
Verslaggever Parkstad

Choreograaf Minoe (rechts) gooit een denkbeeldige bal de zaal in, die door een van de bewoners wordt gevangen. © Bas Quaadvlieg

Heerlen Morgenzon heet de dansvoorstelling van choreograaf Minoe Bossink (24). Deze morgen schijnt bij De Regenboog de zon in Heerlen niet alleen buiten, maar ook in de harten van de bewoners, die ademloos toekijken. En meedoen.

„Vang. En geef de bal maar door.” Meer woorden zijn niet nodig tijdens de workshop van choreograaf Minoe Bossink. Iedereen ziet dat het een denkbeeldige bal is. Maar iedereen ziet ook hoe bewoners van zorgcentrum De Regenboog in Heerlen hem vangen en weer doorgeven. „Mooi, die interactie. Met ons en met elkaar. Door samen te bewegen en te dansen, ieder op zijn eigen manier, komen ze ook meer met elkaar in contact.”

“Wij jongeren willen vaak snel door met alles, tempo maken. Maar deze mensen bepalen hun eigen tempo. Dat heb ik wel even moeten leren.”

Minoe Bossink
Choreograaf

Bossink mag zich na haar gespecialiseerde dansopleiding *inclusief choreograaf* noemen. „Vroeger wilde ik juf worden, maar dansen vond ik ook leuk. Het werd een combinatie. Ik deed al jong ervaring op met lesgeven en wilde verder kijken dan amateur streetdance.” Workshops en dansen voor ouderen of mensen met een beperking zorgen voor een diepere dimensie. „Wij jongeren willen vaak snel door met alles, tempo maken. Maar deze mensen bepalen hun eigen tempo. Dat heb ik wel even moeten leren.”

Minoe Bossink: „Hoe de mensen hier zo soepel meebewegen, herken ik van mijn oma”. © Bas Quaadvlieg

Tijdens deze 31ste editie van het Euregionale dansfestival schrit_tmacher is Morgenzon op zes locaties van de zorginstelling Sevagram te zien. „Onze samenwerking met Sevagram is ontstaan na corona. We wilden meer doelgroepen bereiken”, zegt festivalcoördinator Janneke Schmeitz. „We komen ook op gesloten afdelingen voor dementerenden. Net als muziek liggen dansbewegingen opgesloten in de herinnering van mensen.”

De voorstelling wordt gedanst door Loreen Jansen (24) en Naomi Stadwijk (26). „Wij spelen met de tijd”, zegt Naomi. „Er zit een stukje nostalgie in. Maar we kijken ook vooruit.” Loreen: „Verhalen die oma’s en opa’s vertellen, nemen we erin mee. Maar het schetst ook ons persoonlijke verhaal, hoe wij tegen het leven aankijken.” Stuivertje wisselen tussen heden en

verleden, zoals dat ook kan gebeuren in de hoofden van (dementerende) bewoners in zorgcentrum De Regenboog.

Naomi Stadwijk (links) en Loreen Jansen draaien alvast warm voor hun voorstelling waarop ze de bewoners trakteren. © Bas Quaedvlieg

Is het niet lastig voor twintigers om in de huid te kruipen van mensen die ruim drie keer zo oud zijn als zichzelf? „Nee hoor”, reageert Naomi. „Ik weet dat nog een heel leven voor me ligt. Maar met mijn 26 jaar heb ik evengoed al het nodige meegemaakt.” Heel wonderlijk: de dans, waarin twee lichamen net als het verleden en de toekomst samensmelten, behoeft bij de bewoners geen introductie. Van de eerste tot de laatste seconde genieten zij van de sierlijke en energieke performance.

„Mooi om te zien wat dit met de bewoners doet. Je ziet sommigen echt opbloeien”, zegt persoonlijk begeleider Kim Ebersson. Ze is blij verrast om te zien hoe mensen van haar afdeling als vanzelf meegaan in de golvende bewegingen tijdens de inleidende workshop van Minoe Bossink. „Ook mensen die normaal niet gauw meedoen. Het maakt me heel dankbaar als ik zie hoe zij genieten.”

En genieten dóet ze, de 86-jarige bewoonster Paula Wolfs. Ze is niet de enige die van haar stoel komt en vrolijk meeswingt. „Ik hou van dansen, van bewegen en gym. En ook van muziek.” De vrouw komt uit een kunstzinnige familie. „Mijn broer was organist en mijn zus pianiste. We zijn opgegroeid met klassieke muziek. Ik kan nog zo genieten van het tweede pianoconcert van Chopin. Maar op de kunstacademie genoot ik net zo veel van de Rolling Stones.”

Bewoners van De Regenboog dansen vrolijk mee. © Bas Quaedvlieg

Minoe Bossink is geen onbekende op het podium van schrit_tmacher. Ze nam eerder deel aan het [talentenprogramma Co-Lab](#) en staat hier nu met haar eigen dansgroep. „Zo’n dag als dit is echt een cadeautje.” Wat maakt dat er zo’n goede connectie is met dit specifieke publiek? „Het is laagdrempelig. En de muziek uit hun vroegere jaren helpt natuurlijk. Zelfs mensen die niet meer zo goed uit hun woorden komen, zingen mee op de muziek van Elvis.”

“Zelfs mensen die niet meer zo goed uit hun woorden komen, zingen mee op de muziek van Elvis.”

Minoe Bossink
Choreograaf

Of zij voor haar choreografie ook inspiratie heeft geput uit haar eigen grootouders? „Eén opa en oma heb ik nooit gekend. Toen ik hier de eerste dag kwam, stonden de tranen bijna in mijn ogen. Daar had ik vooraf wel rekening mee gehouden.” Het emotioneert haar als ze over haar grootmoeder vertelt die ze wel heeft gekend. „Hoe de mensen hier zo soepel meebewegen, herken ik van vroeger. Al op m’n negende deed oma op de bedrand mijn balletbewegingen na.”

Bekijk op schrittmacherfestival.nl het hele programma.